

קרבן

באחד באדר פרק ראשון שקלים

העדה

מסורת הש"ס

ד.

(א) צ"ל לט ב' צבורי טו ב' חולין
 (ב) כה ג' (ד) ירו' צבורי פ"ו ה"ל"א
 (א) מורה כהני פ"ב (ד) ע"ד
 (א) ה' תוספתא פ"א ערכין ג'
 (ו) ס"א שאילתו (ד) ערכין ו' (ח) י"ד
 מנחות פ"ג ב' (ט) לכלי שרת,

עין משפט גור מוצה

כז א מ"י פרק ג משקלים
 ה"ב:
 ב"ב ב מ"י ש"ס ה"ב ו"כ"מ:
 ב"ב ב מ"י ש"ס ה"ב:
 ל ד מ"י ש"ס ה"ב ו"פ'
 מנחות ב"ב:
 ל"א ה מ"י פרק ג משקלים
 ה"ב:
 ל"ב ו מ"י פרק ג ממעט'ק
 ה"ב:
 ל"ג ד מ"י פ"ח מנחות ע"מ
 הלכה ט'
 ל"ד ה מ"י פרק א מערכין
 ה"ב:
 ל"ה ט מ"י ש"ס ה"ב:

נוסחת הבבלי

(א) א"ר אלעזר כ"ו מנח' פלוגא א"ר אלעזר (ב) מתניתא פלוגא על ר"י דמי א"ר כ"ו: (ג) נידרין עולה לא בשאמר: (ד) ולא הוצא עמה נכרי ולא לנשי כ"ו:

הגהות הגר"א

[א] מלת אלא מיותר וכן צ"ל רישא בנכרי וכו' [ב] צ"ל רישא וכו': [ג] ונבלד שהוא מקום. פה לא בתחיל שאפי' משהו וי"לס לא המלת מתקנת פליגי על רשב"ל וכו' וכו' ורשב"ל אמר וכו' דכר וכו' וי"ל על ל"א [ד] ה"ג כשאר נכרי היה על עולה ושמי ששאל וכו'. והיינו נידרין ע"י הנכרי נדר: [ה] לא הוצא עמה נכרים והוצא נכרי אחרים מקבלין הימנו ולא לכל שרת איתן מותר נכרים מנא מציא נכרים אחרים מקבלין. וקשה לר"י. והבית ר"י ב' דין חולין מנא מערכין וערכין וכו'. וכו' לנדרין לא לנדרים איתן וכו' והיו נכרים אחרים מקבלין אפי' מנא איתן לך למימר כי לא ידעו לא נכרין לא נכרין אלא לשמים ומאליהן כן חזון לנדרים. ואולי אסור לר"י לקבל מהן אלא כשנתן להדיא לנדרים ה"ג לר"י:

גליון הש"ס

[א] ע"י בקרן אהבן ש"ס וק"מ וע"י צרמנים פ"ק ג' ממעט'ק ה"ב ועין מנחות פ"ח ב' בחומ' סימן קכ"ה: [ג] ע"י חוס' ערכין דף ה' ע"ב ד"ה אלא ובתו י"ו"ט ושלמסקת הירושלמי כאן יש לישב קושיא הנוס' וע"י צרמנים פ"א מערכין ה"ב"א נראה שהיה לו פירוש אחר בדברי הירושלמי ומקורו נפסח לו: [ד] ע"י צרמנים פ"א מערכין ה"ב"א הירושלמי מ"י פ"ט ה"ל"א נראה כג"י שלפנינו ע"ש:

תורה אור השלם

1. דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם אדם כי יקריב מבשר קרבן לך מן התקדשות מן הבקר ומן הצאן ומתקדש את קרבנם: ויקרא א ב

וכשרו הכותמים למיטען ושלחו להם נכנה עמכם כי ככס נדרשו לאלהים השיבו להם לא לנס ולנו לנכות צית בשותפות לאלהינו ולכס אין חלק וזקדק חזקו בירושלים: קולנו. כלומר דבר קל מועט שמוסיפים על מחית השקל כשנדרין ליקח מן השלמי ב' חצי שקלים בעד שקל שלם: השוקל ע"י אשה וכו' פטור. כגון שהיה להם לדין דפטורין א"ן לא מחיבי בקבלוין וא"י לא הולך להם אלא שפורע בשבילם אפי' שוקל בשביל דבר חיובה פטור מן הקבלוין כדלקמן: ואם שקל על ידו וע"י חבירו. בשהיה חייב וסוקל שקל קטן מחית השקל בשבילו ומחית השקל לא חסדו חייב קולנון א' דסדר הנומן מחית השקל הקלוב צמורה פטור מן הקבלוין וכו' שקל על ידו וע"י חבירו. דסוכר ר"מ השוקל מחית השקל חייב בקבלוין הלכך שנים ששקלו שקל שלם חייב ב' קבלות: הנומן פלוג. דהיינו קל שקל שלם שלמי של הקדש ונוטל ממנו מחיתו וסוקל האמור כאן היינו מחית השקל: ונומן ב' קבלות. מפרש בגמ' גמ' ה' לפסוק אין חובעין. ודקדקתי אם שקלו מקבלין מידן משמע אם שקלו מעלמן מקבלין אבל אין חובעין מהן וקשה כהא דאמרין שאין חובעין וצירושא מהן אין ממשכנין נשים ועבדים וקטנים דמשמע אבל חובעין מיהת: בלא. רישא ארי' בקטן שביא שמי שערות חובעין וסופא בקטן שלם הביא שמי שערות דלפי' חובעין נמי לא: סיפסר. מפרש דמנח' אחי' כמ"ד דכתיב נכריים לפרק אין מקבלין מנמו: דאסיפסו. דלפניו: מנח' נכריים. דוקא הוא דאין מקבלין מידן אבל מכותים מקבלין: ומני כן. ומנח' נמי הכי: אדם. כי יקריב מנח' קרבן ודשקין אדם לרבות את הגרים וקשה ל"ל קרא מפרש ליה דלא גרע מנכרים דלמיתרי' מיל' א"ר קרא מפרש דגרים ודכות אלא לשמועין דהא דכתיב מנח' למעט מומרים דוקא מומרים מירשאל אבל מגרים אפי' ממומרים מקבלין וי"ק מנח' כנס מילתא אבל בגרים לא וא"י לא מביא אדם ה"א כנס מילתא ולא צדמות כדאיתא פ"ק קמא דחולין וישאמא מוסרם אפי' שחורו לטורס מקבלין מהן וא"מ הא אדם גבי נדבה כתיב וע"כ לומר דשקלים לנדבה דייקין א"כ למה אין מקבלין מנכרים דהא כתיב אפי' אפי' דכתיב דכר אל בני ישראל ויקחו לי מנחה: ופיר' מנח' פלוגא וכו'. כלומר סיפסר דמנח' קשה לר"י: וכו' י' קני' וזכ' נכרים. ה' בני ישראל כתיב בפרשה אלא ודאי דשקל צדמותים שחור גרים וכו' שחורו לטורס קמ"ל דאין מקבלין מהן וקשה רישא צדמות' וסיפסר צדמות' ומנח' ופ' דני. כלומר ר"י כן רישא צדמות' וסיפסר צדמות' כשחול. בתחלת הגני' אין מקבלין מהן שום דבר שחול לרשיון המלכה מנח' וסיפסר. ונכוס. לחוק את דקדיו: ה"ג מקבלין מהן דבר שאינו מוסרם ואין מקבלין מהם דבר מוסרם. וה"פ דבר שאינו מוסרם כגון מים ומלח ודבר מוסרם דבר שנתפסר אין מקבלין מהן דגנאי וכו' ודבר שנתפסר אין מקבלין מהן: הקדש נדבה לנדרים. ולא מפליג בין מחלה לנדר וכו' דבר מוסרם לאיתן מוסרם: ה"ג ונבלד דבר מוסרם. וה"פ בדייתא ארי' דוקא דבר מוסרם: מנח' דפ"ק דערין קשה על רשב"ל: הכל שזין וכו' ברישא מהן נכרים מנח' עכר אבל לא מערכין י"א מערכין אבל לא נכרין וכו' חזק מוסרם שזורדין ונידרין ונידרין היינו דמי פלוגי עלי ונידרין דמי עמנו עלי או שאמרו אחרים דמי פלוגי עלי והכל לבדק היות שמעתי דמקבלין מהן: ומנח' פסר נח. א"ר נידרין ונידרין היינו עולות אבל היות אדם היות לא: ופיר' הניחא נודרי'. א"ר לאחוריו בעולה דלא הישראל מדירו שית עולה מי שמע לו הנכרי: ומנח' לא ידעו הישראל מדירו שמי ע"י נדר הישראל הוא מחיבי: ופיר' ואינו מציא. הנכרי עם העולה נכרים בתמיה וכו' שארין אביהם נכרים א"א שלם יהיה מותר ותמן לקמן מותר הנכרים לכלי שרת: ומנח' מנא מציא דבר מוסרם. כלומר לויתעמך ה' א"ר ל' יוחנן קשה מנח' דבר מוסרם דכלי שרת דבר מוסרם הן: פסיר ר"י ב' דין. למרז' לרבי יוחנן: וערכין לא לבדק צדמות. כתיב וקשה לך מנח' גופא: סוף מה וכו'. ע"כ לומר דהס' לא מיקרי דבר מוסרם ה"א לנדרים לנדרים וכן לבדק היות אדם ליה ה"ג צדמות הנכרים כיון שהוא נותן להקריבן לנדרה וממלא ניותו ויהיבין

משנת אליהו

הוא דקמטיל חולין לעשרה ודמיון לנדר. וכן האריך בסוגיא בלשנא ויחיד א"ר הלכות יומר מחורר כן משפין כמנח' לר"י מנח' ידיר קריבה לכל וכן מנח' ידיר קריבה לכל. וכן משפין לנדר חזק ה"א דכר צבור וכו' לקמן פ"ד ומש"ס: וסופא בדייתא. וע"י צדמות' שנתן אין מקבלין קריבין וכו' א"ר מיד לטורס אבל הנכרי איתן וידע מנא חולין עולה לעלם

תקלין חרותין

צדמת' חולין לעשרה ודמיון לנדר. וכן האריך בסוגיא בלשנא ויחיד א"ר הלכות יומר מחורר כן משפין כמנח' לר"י מנח' ידיר קריבה לכל וכן מנח' ידיר קריבה לכל. וכן משפין לנדר חזק ה"א דכר צבור וכו' לקמן פ"ד ומש"ס: וסופא בדייתא. וע"י צדמות' שנתן אין מקבלין קריבין וכו' א"ר מיד לטורס אבל הנכרי איתן וידע מנא חולין עולה לעלם

לנכות צית בשותפות לאלהינו ולכס אין חלק וזקדק חזקו בירושלים: קולנו. כלומר דבר קל מועט שמוסיפים על מחית השקל כשנדרין ליקח מן השלמי ב' חצי שקלים בעד שקל שלם: השוקל ע"י אשה וכו' פטור. כגון שהיה להם לדין דפטורין א"ן לא מחיבי בקבלוין וא"י לא הולך להם אלא שפורע בשבילם אפי' שוקל בשביל דבר חיובה פטור מן הקבלוין כדלקמן: ואם שקל על ידו וע"י חבירו. בשהיה חייב וסוקל שקל קטן מחית השקל בשבילו ומחית השקל לא חסדו חייב קולנון א' דסדר הנומן מחית השקל הקלוב צמורה פטור מן הקבלוין וכו' שקל על ידו וע"י חבירו. דסוכר ר"מ השוקל מחית השקל חייב בקבלוין הלכך שנים ששקלו שקל שלם חייב ב' קבלות: הנומן פלוג. דהיינו קל שקל שלם שלמי של הקדש ונוטל ממנו מחיתו וסוקל האמור כאן היינו מחית השקל: ונומן ב' קבלות. מפרש בגמ' גמ' ה' לפסוק אין חובעין. ודקדקתי אם שקלו מקבלין מידן משמע אם שקלו מעלמן מקבלין אבל אין חובעין מהן וקשה כהא דאמרין שאין חובעין וצירושא מהן אין ממשכנין נשים ועבדים וקטנים דמשמע אבל חובעין מיהת: בלא. רישא ארי' בקטן שביא שמי שערות חובעין וסופא בקטן שלם הביא שמי שערות דלפי' חובעין נמי לא: סיפסר. מפרש דמנח' אחי' כמ"ד דכתיב נכריים לפרק אין מקבלין מנמו: דאסיפסו. דלפניו: מנח' נכריים. דוקא הוא דאין מקבלין מידן אבל מכותים מקבלין: ומני כן. ומנח' נמי הכי: אדם. כי יקריב מנח' קרבן ודשקין אדם לרבות את הגרים וקשה ל"ל קרא מפרש ליה דלא גרע מנכרים דלמיתרי' מיל' א"ר קרא מפרש דגרים ודכות אלא לשמועין דהא דכתיב מנח' למעט מומרים דוקא מומרים מירשאל אבל מגרים אפי' ממומרים מקבלין וי"ק מנח' כנס מילתא אבל בגרים לא וא"י לא מביא אדם ה"א כנס מילתא ולא צדמות כדאיתא פ"ק קמא דחולין וישאמא מוסרם אפי' שחורו לטורס מקבלין מהן וא"מ הא אדם גבי נדבה כתיב וע"כ לומר דשקלים לנדבה דייקין א"כ למה אין מקבלין מנכרים דהא כתיב אפי' אפי' דכתיב דכר אל בני ישראל ויקחו לי מנחה: ופיר' מנח' פלוגא וכו'. כלומר סיפסר דמנח' קשה לר"י: וכו' י' קני' וזכ' נכרים. ה' בני ישראל כתיב בפרשה אלא ודאי דשקל צדמותים שחור גרים וכו' שחורו לטורס קמ"ל דאין מקבלין מהן וקשה רישא צדמות' וסיפסר צדמות' ומנח' ופ' דני. כלומר ר"י כן רישא צדמות' וסיפסר צדמות' כשחול. בתחלת הגני' אין מקבלין מהן שום דבר שחול לרשיון המלכה מנח' וסיפסר. ונכוס. לחוק את דקדיו: ה"ג מקבלין מהן דבר שאינו מוסרם ואין מקבלין מהם דבר מוסרם. וה"פ דבר שאינו מוסרם כגון מים ומלח ודבר מוסרם דבר שנתפסר אין מקבלין מהן דגנאי וכו' ודבר שנתפסר אין מקבלין מהן: הקדש נדבה לנדרים. ולא מפליג בין מחלה לנדר וכו' דבר מוסרם לאיתן מוסרם: ה"ג ונבלד דבר מוסרם. וה"פ בדייתא ארי' דוקא דבר מוסרם: מנח' דפ"ק דערין קשה על רשב"ל: הכל שזין וכו' ברישא מהן נכרים מנח' עכר אבל לא מערכין י"א מערכין אבל לא נכרין וכו' חזק מוסרם שזורדין ונידרין ונידרין היינו דמי פלוגי עלי ונידרין דמי עמנו עלי או שאמרו אחרים דמי פלוגי עלי והכל לבדק היות שמעתי דמקבלין מהן: ומנח' פסר נח. א"ר נידרין ונידרין היינו עולות אבל היות אדם היות לא: ופיר' הניחא נודרי'. א"ר לאחוריו בעולה דלא הישראל מדירו שית עולה מי שמע לו הנכרי: ומנח' לא ידעו הישראל מדירו שמי ע"י נדר הישראל הוא מחיבי: ופיר' ואינו מציא. הנכרי עם העולה נכרים בתמיה וכו' שארין אביהם נכרים א"א שלם יהיה מותר ותמן לקמן מותר הנכרים לכלי שרת: ומנח' מנא מציא דבר מוסרם. כלומר לויתעמך ה' א"ר ל' יוחנן קשה מנח' דבר מוסרם דכלי שרת דבר מוסרם הן: פסיר ר"י ב' דין. למרז' לרבי יוחנן: וערכין לא לבדק צדמות. כתיב וקשה לך מנח' גופא: סוף מה וכו'. ע"כ לומר דהס' לא מיקרי דבר מוסרם ה"א לנדרים לנדרים וכן לבדק היות אדם ליה ה"ג צדמות הנכרים כיון שהוא נותן להקריבן לנדרה וממלא ניותו ויהיבין

וכשרו הכותמים למיטען ושלחו להם נכנה עמכם כי ככס נדרשו לאלהים השיבו להם לא לנס ולנו לנכות צית בשותפות לאלהינו ולכס אין חלק וזקדק חזקו בירושלים: קולנו. כלומר דבר קל מועט שמוסיפים על מחית השקל כשנדרין ליקח מן השלמי ב' חצי שקלים בעד שקל שלם: השוקל ע"י אשה וכו' פטור. כגון שהיה להם לדין דפטורין א"ן לא מחיבי בקבלוין וא"י לא הולך להם אלא שפורע בשבילם אפי' שוקל בשביל דבר חיובה פטור מן הקבלוין כדלקמן: ואם שקל על ידו וע"י חבירו. בשהיה חייב וסוקל שקל קטן מחית השקל בשבילו ומחית השקל לא חסדו חייב קולנון א' דסדר הנומן מחית השקל הקלוב צמורה פטור מן הקבלוין וכו' שקל על ידו וע"י חבירו. דסוכר ר"מ השוקל מחית השקל חייב בקבלוין הלכך שנים ששקלו שקל שלם חייב ב' קבלות: הנומן פלוג. דהיינו קל שקל שלם שלמי של הקדש ונוטל ממנו מחיתו וסוקל האמור כאן היינו מחית השקל: ונומן ב' קבלות. מפרש בגמ' גמ' ה' לפסוק אין חובעין. ודקדקתי אם שקלו מקבלין מידן משמע אם שקלו מעלמן מקבלין אבל אין חובעין מהן וקשה כהא דאמרין שאין חובעין וצירושא מהן אין ממשכנין נשים ועבדים וקטנים דמשמע אבל חובעין מיהת: בלא. רישא ארי' בקטן שביא שמי שערות חובעין וסופא בקטן שלם הביא שמי שערות דלפי' חובעין נמי לא: סיפסר. מפרש דמנח' אחי' כמ"ד דכתיב נכריים לפרק אין מקבלין מנמו: דאסיפסו. דלפניו: מנח' נכריים. דוקא הוא דאין מקבלין מידן אבל מכותים מקבלין: ומני כן. ומנח' נמי הכי: אדם. כי יקריב מנח' קרבן ודשקין אדם לרבות את הגרים וקשה ל"ל קרא מפרש ליה דלא גרע מנכרים דלמיתרי' מיל' א"ר קרא מפרש דגרים ודכות אלא לשמועין דהא דכתיב מנח' למעט מומרים דוקא מומרים מירשאל אבל מגרים אפי' ממומרים מקבלין וי"ק מנח' כנס מילתא אבל בגרים לא וא"י לא מביא אדם ה"א כנס מילתא ולא צדמות כדאיתא פ"ק קמא דחולין וישאמא מוסרם אפי' שחורו לטורס מקבלין מהן וא"מ הא אדם גבי נדבה כתיב וע"כ לומר דשקלים לנדבה דייקין א"כ למה אין מקבלין מנכרים דהא כתיב אפי' אפי' דכתיב דכר אל בני ישראל ויקחו לי מנחה: ופיר' מנח' פלוגא וכו'. כלומר סיפסר דמנח' קשה לר"י: וכו' י' קני' וזכ' נכרים. ה' בני ישראל כתיב בפרשה אלא ודאי דשקל צדמותים שחור גרים וכו' שחורו לטורס קמ"ל דאין מקבלין מהן וקשה רישא צדמות' וסיפסר צדמות' ומנח' ופ' דני. כלומר ר"י כן רישא צדמות' וסיפסר צדמות' כשחול. בתחלת הגני' אין מקבלין מהן שום דבר שחול לרשיון המלכה מנח' וסיפסר. ונכוס. לחוק את דקדיו: ה"ג מקבלין מהן דבר שאינו מוסרם ואין מקבלין מהם דבר מוסרם. וה"פ דבר שאינו מוסרם כגון מים ומלח ודבר מוסרם דבר שנתפסר אין מקבלין מהן דגנאי וכו' ודבר שנתפסר אין מקבלין מהן: הקדש נדבה לנדרים. ולא מפליג בין מחלה לנדר וכו' דבר מוסרם לאיתן מוסרם: ה"ג ונבלד דבר מוסרם. וה"פ בדייתא ארי' דוקא דבר מוסרם: מנח' דפ"ק דערין קשה על רשב"ל: הכל שזין וכו' ברישא מהן נכרים מנח' עכר אבל לא מערכין י"א מערכין אבל לא נכרין וכו' חזק מוסרם שזורדין ונידרין ונידרין היינו דמי פלוגי עלי ונידרין דמי עמנו עלי או שאמרו אחרים דמי פלוגי עלי והכל לבדק היות שמעתי דמקבלין מהן: ומנח' פסר נח. א"ר נידרין ונידרין היינו עולות אבל היות אדם היות לא: ופיר' הניחא נודרי'. א"ר לאחוריו בעולה דלא הישראל מדירו שית עולה מי שמע לו הנכרי: ומנח' לא ידעו הישראל מדירו שמי ע"י נדר הישראל הוא מחיבי: ופיר' ואינו מציא. הנכרי עם העולה נכרים בתמיה וכו' שארין אביהם נכרים א"א שלם יהיה מותר ותמן לקמן מותר הנכרים לכלי שרת: ומנח' מנא מציא דבר מוסרם. כלומר לויתעמך ה' א"ר ל' יוחנן קשה מנח' דבר מוסרם דכלי שרת דבר מוסרם הן: פסיר ר"י ב' דין. למרז' לרבי יוחנן: וערכין לא לבדק צדמות. כתיב וקשה לך מנח' גופא: סוף מה וכו'. ע"כ לומר דהס' לא מיקרי דבר מוסרם ה"א לנדרים לנדרים וכן לבדק היות אדם ליה ה"ג צדמות הנכרים כיון שהוא נותן להקריבן לנדרה וממלא ניותו ויהיבין

וכשרו הכותמים למיטען ושלחו להם נכנה עמכם כי ככס נדרשו לאלהים השיבו להם לא לנס ולנו לנכות צית בשותפות לאלהינו ולכס אין חלק וזקדק חזקו בירושלים: קולנו. כלומר דבר קל מועט שמוסיפים על מחית השקל כשנדרין ליקח מן השלמי ב' חצי שקלים בעד שקל שלם: השוקל ע"י אשה וכו' פטור. כגון שהיה להם לדין דפטורין א"ן לא מחיבי בקבלוין וא"י לא הולך להם אלא שפורע בשבילם אפי' שוקל בשביל דבר חיובה פטור מן הקבלוין כדלקמן: ואם שקל על ידו וע"י חבירו. בשהיה חייב וסוקל שקל קטן מחית השקל בשבילו ומחית השקל לא חסדו חייב קולנון א' דסדר הנומן מחית השקל הקלוב צמורה פטור מן הקבלוין וכו' שקל על ידו וע"י חבירו. דסוכר ר"מ השוקל מחית השקל חייב בקבלוין הלכך שנים ששקלו שקל שלם חייב ב' קבלות: הנומן פלוג. דהיינו קל שקל שלם שלמי של הקדש ונוטל ממנו מחיתו וסוקל האמור כאן היינו מחית השקל: ונומן ב' קבלות. מפרש בגמ' גמ' ה' לפסוק אין חובעין. ודקדקתי אם שקלו מקבלין מידן משמע אם שקלו מעלמן מקבלין אבל אין חובעין מהן וקשה כהא דאמרין שאין חובעין וצירושא מהן אין ממשכנין נשים ועבדים וקטנים דמשמע אבל חובעין מיהת: בלא. רישא ארי' בקטן שביא שמי שערות חובעין וסופא בקטן שלם הביא שמי שערות דלפי' חובעין נמי לא: סיפסר. מפרש דמנח' אחי' כמ"ד דכתיב נכריים לפרק אין מקבלין מנמו: דאסיפסו. דלפניו: מנח' נכריים. דוקא הוא דאין מקבלין מידן אבל מכותים מקבלין: ומני כן. ומנח' נמי הכי: אדם. כי יקריב מנח' קרבן ודשקין אדם לרבות את הגרים וקשה ל"ל קרא מפרש ליה דלא גרע מנכרים דלמיתרי' מיל' א"ר קרא מפרש דגרים ודכות אלא לשמועין דהא דכתיב מנח' למעט מומרים דוקא מומרים מירשאל אבל מגרים אפי' ממומרים מקבלין וי"ק מנח' כנס מילתא אבל בגרים לא וא"י לא מביא אדם ה"א כנס מילתא ולא צדמות כדאיתא פ"ק קמא דחולין וישאמא מוסרם אפי' שחורו לטורס מקבלין מהן וא"מ הא אדם גבי נדבה כתיב וע"כ לומר דשקלים לנדבה דייקין א"כ למה אין מקבלין מנכרים דהא כתיב אפי' אפי' דכתיב דכר אל בני ישראל ויקחו לי מנחה: ופיר' מנח' פלוגא וכו'. כלומר סיפסר דמנח' קשה לר"י: וכו' י' קני' וזכ' נכרים. ה' בני ישראל כתיב בפרשה אלא ודאי דשקל צדמותים שחור גרים וכו' שחורו לטורס קמ"ל דאין מקבלין מהן וקשה רישא צדמות' וסיפסר צדמות' ומנח' ופ' דני. כלומר ר"י כן רישא צדמות' וסיפסר צדמות' כשחול. בתחלת הגני' אין מקבלין מהן שום דבר שחול לרשיון המלכה מנח' וסיפסר. ונכוס. לחוק את דקדיו: ה"ג מקבלין מהן דבר שאינו מוסרם ואין מקבלין מהם דבר מוסרם. וה"פ דבר שאינו מוסרם כגון מים ומלח ודבר מוסרם דבר שנתפסר אין מקבלין מהן דגנאי וכו' ודבר שנתפסר אין מקבלין מהן: הקדש נדבה לנדרים. ולא מפליג בין מחלה לנדר וכו' דבר מוסרם לאיתן מוסרם: ה"ג ונבלד דבר מוסרם. וה"פ בדייתא ארי' דוקא דבר מוסרם: מנח' דפ"ק דערין קשה על רשב"ל: הכל שזין וכו' ברישא מהן נכרים מנח' עכר אבל לא מערכין י"א מערכין אבל לא נכרין וכו' חזק מוסרם שזורדין ונידרין ונידרין היינו דמי פלוגי עלי ונידרין דמי עמנו עלי או שאמרו אחרים דמי פלוגי עלי והכל לבדק היות שמעתי דמקבלין מהן: ומנח' פסר נח. א"ר נידרין ונידרין היינו עולות אבל היות אדם היות לא: ופיר' הניחא נודרי'. א"ר לאחוריו בעולה דלא הישראל מדירו שית עולה מי שמע לו הנכרי: ומנח' לא ידעו הישראל מדירו שמי ע"י נדר הישראל הוא מחיבי: ופיר' ואינו מציא. הנכרי עם העולה נכרים בתמיה וכו' שארין אביהם נכרים א"א שלם יהיה מותר ותמן לקמן מותר הנכרים לכלי שרת: ומנח' מנא מציא דבר מוסרם. כלומר לויתעמך ה' א"ר ל' יוחנן קשה מנח' דבר מוסרם דכלי שרת דבר מוסרם הן: פסיר ר"י ב' דין. למרז' לרבי יוחנן: וערכין לא לבדק צדמות. כתיב וקשה לך מנח' גופא: סוף מה וכו'. ע"כ לומר דהס' לא מיקרי דבר מוסרם ה"א לנדרים לנדרים וכן לבדק היות אדם ליה ה"ג צדמות הנכרים כיון שהוא נותן להקריבן לנדרה וממלא ניותו ויהיבין